

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.330/2023/5.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Tordai Gábor) (felperesi képviselő címe.)
Az alperes:	Budapesti Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Vattay Gergely kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (17. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 52.K.704.254/2022/16. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 20.000 (húszezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az alperes hivatásos állományú tagjaként a 2018. november 1. napjától 2019. október 31. napjáig, a 2019. november 1. napjától 2020. október 31. napjáig, illetve a 2020. november 1. napjától 2021. június 30. napjáig terjedő időszakokban megbízással a helyi Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály Járőrszolgálati Alosztály állományába helyszínelő beosztásba került. A szolgálati panaszát – amelyben a 2019. augusztus 1. és 2021. február 28. napjai közötti időszak (a továbbiakban: perbeli időszak) vonatkozásában a rendvédelmi illetményalap 100%-ának megfelelő mértékű megbízási díjat és annak késedelmi kamatát igényelte az általa ellátott helyszínelői beosztáshoz nem tartozó járőrszolgálati és egyéb szolgálati feladatok (átkísérés, fogdaszolgálat, covid ellenőrzési, sebességellenőrzési feladatok), valamint a más rendőrkapitányság területén végzett helyszínelés teljesítéséért – az alperes vezetője elutasította.

A felperes keresete, az alperes védirata

[2] A felperes keresetében az alperest a perbeli időszak tekintetében – mindösszesen 19 hónapra – 734.350 forint megbízási díj, és annak 2020. május 16. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a) és c) pontjaira és (5) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BMr.) 10. § (2) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet 35.§ (6) bekezdésére, a közlekedési balesetek és a közlekedési bűncselekmények, valamint a közlekedés körében elkövetett más bűncselekmények esetén követendő rendőri eljárás szabályairól szóló 60/2010. (OT 34.) ORFK utasítás (a továbbiakban: 60/2010. ORFK utasítás) és a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Járőr Szabályzat) rendelkezéseire alapította. A megbízási díj havi mértékét az illetményalap 100%-ában határozta meg.

[3] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját és összecszerúságát is vitatta. A 2019. augusztus 1. és 2019. szeptember 10. napjai közötti időszakra érvényesíteni kívánt követelés tekintetében elévülési kifogást terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletében az alperest a kereseti kérelem szerinti – késedelmi kamattal növelt – 734.350 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte. Döntését a Hszt. 2. § 4., 24., 25., 28. és 31. pontjaiban, 71. § (1)-(7) bekezdéseiben, a 33/2015. BMr. 10. § (2) bekezdésében, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges

követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet 2. § (1) bekezdés ba) alpontjában és 2. melléklet VII. II. 2. pontjában, továbbá a Rendőrség szervei illetékességi területének megállapításáról szóló 67/2007. (XII. 28.) IRM rendelet (a továbbiakban: 67/2007. IRM rendelet) 1. számú mellékletében foglaltakra alapította. Az elévülési kifogással kapcsolatban rögzítette, hogy a 2019. augusztusi megbízási díj 2019 szeptember 5. napjáig volt esedékes, amely időponttól számított 3 évig, azaz 2022. szeptember 5. napjáig a követelés nem évült el. A felperes a szolgálati panaszát 2022. szeptember 2. napján határidőben terjesztette elő. A töretlen bírói gyakorlatra hivatkozva kiemelte, hogy a hivatásos állomány tagjának beosztásához igazodóan kell meghatározni a munkaköri leírásban ténylegesen végezhető feladatokat, ami nem fedhet le több, másik beosztást. A 60/2010. ORFK utasítás kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, amelyet a munkáltató korlátlanul nem bővíthet. A másik kerületben történő (régios) szolgálat ellátásával a felperes a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkört látott el, a járőrszolgálat, járőrkiadás, átkísérés, covid ellenőrzés – az eredeti beosztása alóli mentesítésére és a helyszínelő beosztás ellátásával történő megbízására figyelemmel – nem tartoztak a beosztásába, azok eltérő munkafeladatok végrehajtását jelentették, amelyek a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján a megbízási díjra való jogosultságát megalapozták.

E körben utalt a Kúria Kf.III.45.083/2022/5. számú határozatára. Az alperesnek Tanú1 elfogultságára való hivatkozását szintén nem találta alaposnak; álláspontja szerint kizárólag azon okból kifolyólag, hogy a tanú az alperessel szemben pert indított, elfogultsága nem állapítható meg. Egyebekben a tanú magát elfogulatlannak vallotta, ezért a vallomása bizonyítékként figyelembe vehető. A megbízási díj mértékét a keresetben megjelöltek szerint szintén alaposnak, a felek által elfogadott kimutatás szerint teljesített többletfeladatokkal arányban állónak találta.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[5] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan annak részleges megváltoztatását és a megbízási díj 695.500 forintra történő leszállítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet a bizonyítékok okszerűtlen értékelésén alapul, ezzel összefüggésben indítványozta Tanú1vallomásának a bizonyítékok köréből való kirekesztését. Az elsőfokú bíróság a tényállást felderítette, a megfelelő jogszabályokat alkalmazta, azonban téves jogértelmezésre jutott, amikor a felperes – a beosztásán túli többletfeladatok rendszeres ellátása miatti – megbízási díjra jogosultságát állapította meg. A támadott ítélet a Hszt. 11. § (1), (3), (6) és (8) bekezdéseit, 71. § (1) bekezdés c) pontját, (5)-(6) bekezdéseit, a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 268. §-át sérti. Tanú1 elfogultságára vonatkozó kifogását fenntartotta. Az anyagi jogi jogszabálysértéssel kapcsolatban kifejtette, hogy a felperes szolgálati viszonyáról rendelkező állományparancs és munkaköri leírások szolgálatteljesítési helyként Budapest területét határozták meg, így ez, valamint a Hszt. 45. § (1) bekezdése alapján a felperes azon követelése, hogy a rendőrkapitányság illetékességi területén kívüli feladatellátásra megbízási díj illeti meg, alaptalan. Az elvégzett feladatok önmagában az illetékességi területen kívüli munkavégzés miatt többletfeladatnak nem minősülnek. Az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal azt a tényt, hogy a felperes munkaideje nem változott, a tevékenységét nem az eredeti besorolás szerinti munkája mellett, nem tényleges többletfeladatként végezte.

Hivatkozott az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv tevékenység-irányítási központjai, egyes rendőri szervek ügyelei, valamint a segélyhívásokat fogadó központok egységes működéséről szóló 57/2013. (XII. 21.) ORFK utasítás (a továbbiakban: TIK utasítás) releváns rendelkezéseire, a szolgálatparancsnoki tevékenységről szóló 14/2017. (III. 24.) ORFK utasítás 10. és 13. pontjaiban foglaltakra, valamint Budapest Rendőr-főkapitányának a TIK működéséről, továbbá egyes ügyeleti tevékenységek szabályairól szóló 7/2020. (III.3.) Intézkedésének III/A. fejezet 13/A. pontjára. Álláspontja szerint jogi norma írja elő a felperes helylén kívüli feladatellátását, ami a munkavégzés természetéből következik; a TIK utasítást a Hszt.-vel összhangban kell értelmezni. Másodlagos fellebbezési kérelme kapcsán előadta, hogy az elsőfokú ítélet sérti a Hszt. 11. § (1), (3), (6) és (8) bekezdéseiben foglalt elévülési szabályokat. Az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a szolgálati panasz elbírálása és a keresetindítás közötti időben az elévülési idő nem telt el, így a 2019 augusztusára eső megbízási díjigényre vonatkozó kereseti kérelmet el kellett volna utasítania. A megbízási díj elsőfokú bíróság által megállapított mértéke kapcsán nyilatkozatot nem tett.

[6] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Előadta, hogy a tanú elfogultságával kapcsolatban az elsőfokú bíróság előtt nemlegesen nyilatkozott, vallomása nem volt ellentmondásos, illet az alperes sem állított, további bizonyítási indítványa nem volt. Mindezeket figyelembe véve Tanúvallomásának a bizonyítékok közüli kirekesztése nem indokolt. Az alperes elévülésre vonatkozó érvelését a Hszt. 11. § (5) bekezdésében foglaltakra alapítva vitatta. Hangsúlyozta, hogy a szolgálati panasz elbírálásának folyamata alatt a keresete benyújtásában akadályozva volt, azt a fenti akadály megszűnésétől számított hat hónapon belül benyújthatta. A szolgálatelljesítési helyre vonatkozó alperesi állítások kapcsán a Hszt. 2. § 25. bekezdésére, a Rendőrség nyomozó hatóságainak hatásköréről és illetékességéről szóló 25/2013. (VI.24.) BM rendelet 1. §-ára és 3. § (1) bekezdésére, valamint a 67/2007. IRM rendeletre hivatkozott. Kiemelte, hogy a munkaköri leírásban meghatározott feladatok a munkáltató feladat- és hatáskörén nem nyúlhatnak túl. A szolgálati beosztása a Hszt. 2. § 4., 24-25. és 28. pontjainak együttes értelmezése alapján a szervezeti egységbe, vagyis a helyl Rendőrkapitányság állománytáblázatában meghatározott munkakör. Az alperes tévesen értelmezi a Hszt. 2. § 31. pontját, hiszen az éppen a fentiek szerinti jogértelmezést erősíti, mint ahogy a hivatások besorolásának szabályozottsága is. A munkaköri feladatok szolgálati helyhez kötöttek, azok térbeli kiszélesítése a besorolási különbségeket és a megbízási díj jogintézményét üresítené ki. Az alperesnek a munkaköri leírásra hivatkozása nem releváns és egyébként is alaptalan. A Kúria Mfv.II.10.179/2011/4. számú döntése értelmében a munkaköri leírkiegészítésével az új, más beosztáshoz kapcsolódó feladatok nem lesznek a munkakörébe tartozók, s ez nem minősül a kinevezés közös megegyezéssel történő módosításának sem. Álláspontja szerint a TIK utasítások sem eredményezhetnek a beosztáson túli feladatellátást. A töretlen bírói gyakorlatra hivatkozva kifejtette, hogy a 30 napot meghaladó megbízást a perbeli időszak terjedelme alapján kell vizsgálni, és a megbízási díjra való jogosultságot nem érinti, hogy az eltérő feladat ellátása nem napról-napra folyamatos, de rendszeresen visszatérő. A Kúria Kf.VII.40.244/2020/4. számú döntésére utalással kiemelte, hogy a munkáltató rendvédelmi szerv illetékességi körébe nem tartozó feladat ellátása a szolgálati beosztáshoz nem tartozó feladatkörnek minősül akkor is, ha az jellegét tekintve azonos a hivatásos állomány tagjának beosztásába tartozó feladatával.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[7] A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

[8] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, a Kúria e tárgykörben hozott határozatainak figyelembevételével megalapozottan és jogszerűen kötelezte az alperest megbízási díj fizetésére, és a megbízási díj mértékét, összegét is helyesen állapította meg. Döntésének helytálló indokaival a Fővárosi Ítéltábla egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel pedig az alábbiakra mutat rá.

[9] A másodfokú bíróság mindenekelőtt az alperes elévülési kifogását vizsgálta, amelyet az elsőfokú ítéletben kifejtett érvekkel egyetértve, figyelembe véve a Hszt. 11. § (5) bekezdését is, alaptalannak talált. Az ítéltábla e körben kiemeli, hogy a Hszt. 267. § (4) bekezdése szerint a szolgálati panasz előljáró általi elbírálásának határideje 30 nap, az előljáró parancsnok vonatkozásában újabb 30 nap, ami egy ízben további 30 nappal meghosszabbítható. A hivatásos állomány tagja bíróság előtti jogvitát a szolgálati panasza elutasítását követően kezdeményezhet [Hszt. 270. § (1) bekezdés a) pontja], ellenkező esetben a keresetlevele időelőtt benyújtottnak minősül és annak visszautasítását vonja maga után.

A felek abban egyetértettek, hogy szolgálati panasz 82 napig tartó elbírálási határidejével az elévülési határidő meghosszabbodott [Hszt. 11. § (8) bekezdés], a vitás kérdést az képezte, hogy a szolgálati panasszal szembeni keresetindításra nyitva álló 30 napos – azonban az általános szabályok szerint az igény érvényesítésétől számított 3 évet meghaladó időpontra eső – határidő a 2019. augusztus havi megbízási díj vonatkozásában miként értékelendő. Az ítéltábla a perbeli esetre – a felperes ellenkérelmében megjelölt – Hszt. 11. § (5) bekezdésében foglalt garanciális szabályt alkalmazhatónak tartotta, mely rendelkezés összhangban áll a tisztességes eljárás követelményével, amit a Hszt. hatálya alá eső jogalanyok számára is minden esetben biztosítani szükséges. Nyilvánvalóan menthető oknak minősül, ha a felperes által a bírói út igénybevételére a szolgálati panasz elutasítását követően kerül sor. A Kúria Kf.VII.39.120/2020/4. számú precedensképes ítéle tényállás- és ügyazonosság hiányában nem tartalmaz olyan megállapítást, mely a perbeli esetre vonatkozik. Mindezek miatt az elsőfokú ítélet e tekintetben nem jogszabálysértő. Az ítéltábla az elsőfokú bíróság által tett megállapításokat elfogadva ugyancsak megalapozatlannak ítélte az alperesnek Tanúl elfogultságára való hivatkozását is, különös tekintettel arra, hogy ténykérdésben, melyet az alperes egyébkébként nem cáfolt, elfogultságot megállapítani nem lehet.

[10] Az alperes jogalapjában és a 100%-os mérték alapulvételével megállapított megbízási díj összegszerűségében is vitatta az elsőfokú ítéletet. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának elsőfokú bíróság általi megsértésére hivatkozással azzal érvelt, hogy az elsőfokú

bíróság ezen jogszabályi rendelkezés téves értelmezésével állapította meg a felperes megbízási díjra való jogosultságát.

[11] A másodfokú bíróság kiemelten utal arra, hogy az elsőfokú bíróságnak a megbízási díjra való jogosultság kapcsán azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes által ellátott feladatok a megbízással érintett helyszínelői beosztásába tartoztak-e vagy sem.

[12] A munkaköri leírás kijelöli azoknak a feladatoknak a körét, amelyeket a munkavállaló külön utasítás nélkül is általában végezni köteles a jogviszonya fennállása alatt. A munkakörre vonatkozó előírások azonban csak bizonyos mélységig rögzítik a munkavégzés kereteit. A munkavállaló általános munkavégzési kötelezettségét konkrét tartalommal a munkáltató utasításai töltik meg; ez azonban csak akkor szabályszerű, ha az utasítás a munkakör kereteit nem lépi túl. Amennyiben jogi norma, így a felperes vonatkozásában a 60/2010. ORFK utasítás egyértelműen, kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, a munkaköri leírás elkészítésekor a munkáltatónak ahhoz kell igazodnia, az abban foglaltak korlátlanul nem bővíthetők. A végzett többletfeladatok ellátásáért a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.II.10.304/2017/15., BH2018. 259., Mfv.I.10.751/2016/4. számú határozatok).

[13] A munkáltató esetenként valóban utasíthatja a felperest a beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére is, azonban azzal nem sértheti a beosztását és a beosztástól eltérő feladat tartós ellátása következtében a díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát. A munkáltató egyoldalú utasítási jogával csak az állománytáblában rendszeresített beosztáson belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja köteles ellátni. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, jogellenesnek számít az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.516/2017/4., Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4.).

[14] Az alperes által hivatkozott TIK ügyeletvezető irányításadási jogköre nem jelenti egyúttal azt is, hogy az az alapján teljesített, megbízásába nem tartozó többletfeladatokért a hivatásos állomány tagja megbízási díjra ne lenne jogosult. Az alperes hivatkozása a perbeli ügyben azért sem volt releváns, mivel a perben eldöntendő kérdés nem az volt, hogy jogszerűen irányítható-e a felperes más, a megbízásába nem tartozó feladatellátásra, hanem az, hogy ezekért a többletfeladatokért a Hszt. 71. §-a szerinti ellentételezésre jogosult-e.

[15] Az irányadó bírói gyakorlatból az következik, hogy a felperes beosztásához igazodóan kell meghatározni a ténylegesen végzett feladatokat, és az nem fedhet le több másik beosztást. E nélkül teljesen kiüresedne a besorolásra, az illetményre és a megbízásra vonatkozó szabályozás. Az alperes tehát szabadon csak egy adott beosztáson (munkakörön)

belül határozhatja meg a felperesi munkaköri feladatokat, a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van (a Kúria Mfv.II.10.179/2011/4. számú ítélete).

[16] Alaptalanul érvelt az alperes azzal is, hogy a felperes a megbízással érintett helyszínelői beosztáson kívüli – járőrszolgálati, valamint az egyéb szolgálati – feladatok teljesítésével a munkakörébe tartozó és többletfeladatnak nem minősülő tevékenységet látott el. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes által a perrel érintett időszakban a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett – a feladatkimutatásban tételesen megjelölt – feladatok nem a megbízással ellátott beosztásához tartoztak. A Kúria korábbi határozataiban (Kf.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3.) leszögezte, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, amelyből következően a felperest megbízási díj illeti meg, amennyiben rendszeresen nem a beosztásához tartozó feladatkört lát el többletfeladatként, ahogyan ez a perbeli esetben megvalósult.

[17] A másodfokú bíróság kiemelten utal arra, hogy a hivatásos állomány tagjának többlettevékenységéért járó megbízási díj jogalapja körében a kiforrott ítélkezési gyakorlat szerint a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján a szolgálati beosztáson kívüli tevékenység bír jelentőséggel. Ahogyan arra az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott, a hivatásos állomány tagjának a szolgálatteljesítése során a munkaköri leírásban rögzített és a munkáltató rendelkezése alapján a beosztáshoz tartozó, illetve a munkaköri leírásban konkrétan nem nevesített feladatokat is végre kell hajtania, a beosztáshoz nem tartozó feladatkör ellátása azonban többletszolgálatnak minősül, amelynek elvégzéséért – amennyiben az az adott szolgálati beosztáshoz nem tartozó rendszeresen elvégzett további tevékenység – a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.II.10.304/2017/15., BH2018. 259., Mfv.I.10.751/2016/4. számú határozatok). A munkáltató utasítási joga az alperesi állásponttal szemben nem korlátlan, ezért csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amely annak keretei közé tartozik. Egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós ellátása – nem tekinthető az adott munkakör részének (Kfv.VII.37.193/2020/8., Kf.VII.39.246/2020/4., Kf.VIII.39.804/2021/4. számú kúriai határozatok).

[18] A fenti alapvetésnek megfelelően az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vont le azt a következtetést, hogy a felperes visszatérő, rendszeresen jelentkező, beosztásába nem tartozó többletfeladatokat végzett, amelyek a megbízási díjra való jogosultságát megalapozták.

[19] A felek által elfogadott kimutatás alapján – a fellebbezésben foglaltakkal szemben – aggálytalanul megállapítható a Hszt. 71. § (6) bekezdése szerinti harminc napot meghaladó megbízás megvalósulása.

A felperes helytállóan utalt arra is, hogy a harminc napos időhatár a töretlen ítélkezési gyakorlat alapján az eltérő feladat ellátásának szükséges időtartama alapján vizsgálható, amely feltétel az esetében megvalósult. Az alperes e körben a jogszabálysértés megjelölésén

és a jogosultság általános jellegű vitatásán túlmenően nem fejtette ki részletes álláspontját, az elsőfokú ítélet indokolásában bemutatott érveket érdemben nem cáfolta. Az általánosság szintjén maradt kifogása ezért nem volt alkalmas az elsőfokú ítélet jogszerűségének megdöntésére. A Hszt. 71. § (6) bekezdésében meghatározott szabály arra az esetre vonatkozik, ha a megbízást a hivatásos állomány tagja harminc napon túl is ellátja, és azt írja elő, hogy ilyenkor a díjazás a megbízás első napjától, visszamenőlegesen jár. Nem tartalmaz ugyanakkor arra vonatkozó feltételt, hogy a megbízási díj csak „egybefüggő” harminc nap többletfeladat teljesítése esetén illeti meg a hivatásos állomány tagját (Kf.III.39.019/2021/5.).

[20] Mindezekre figyelemmel az alperes a jogalap körében tévesen hivatkozott a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának sérelmére. A megbízási díjra való jogosultság elsőfokú ítéletben történt megállapítása – az alperes álláspontjával szemben – az irányadó jogszabályi rendelkezések helyes értelmezésén és alkalmazásán alapult.

[21] Az alperes nem állapította meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért azt a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 100%-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl. Az alperes fellebbezésében a mérlegeléssel megállapított százalékos mérték eltúlzottságára hivatkozott, azonban ezzel összefüggő eljárásjogi jogszabálysértést nem jelölt meg, ugyanígy az általánosan követett gyakorlat mibenlétét sem támasztotta alá, kúriai eseti döntésre nem utalt. A másodfokú bíróság ezért megsértett jogszabályi rendelkezés nélkül maradt, amikor az ítélet összecszerűségi indokainak helyességét vizsgálta. Ennek perjogi szempontból való jelentőségét pedig az adja, hogy a másodfokú eljárás során a bíróság eljárásának keretét a fellebbezésben foglaltak – a megsértett jogszabályi rendelkezések – adják, amelynek hiányában e körben az ítéltábla az ítélet felülvizsgálatának korlátaira tekintettel, a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja alapján nem vizsgálódhatott (Kf.VII.39.549/2021/4. számú kúriai döntés).

[22] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[23] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) és 3. § (2), (5) bekezdéseire figyelemmel állapította meg, amelynek során a felperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, a felperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel a felszámított összeggel arányban állónak ítélte.

[24] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[25] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[26] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. január 16.

dr. Kecskés Zsófia s.k.	dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.	dr. Szeles Balázs György s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró